

Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Szerző:

Cím: *A vajudó városháza*

Forrás:

Uj Nemzedék

Bp.

(Hely)

1919. XII. 19

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Oldal)

Helvszám

352

"1919"

Közp. nyomt. XX. cs. 23. sz.

A vajudó városháza.

Még élénk emlékezetünkben vannak azok a szavak, melyeket Horthy fővezér kiáltott a Gellért-téren azon az esős novemberégi délelőttön, egy kemény gesztussal mutatva át a bűnös Budapestre, — ám Budapestet nem ébresztették fel a fővezér szavai, nem is tudjuk, micsoda Isten-ítéletnek kell jönnie, hogy Budapest és főleg a hivatalos Budapest tudatára ébredne annak, hogy az *idők megváltoztak*.

Magyarország minden kis falujába eljutott már a keresztény reneszánsz tudata, egyedül az ország központja, Budapest, és a hivatalos Budapestnek megtestesítője, a városháza az a hely, ahol még régi gondolkodásuak az emberek, ahol még azt hiszik, hogy a régi panamás és korrump idők nem multak el, hogy az októberi forradalomtól a diktatura bukásáig eltelt idő csak pihenő volt a panamás és korrump városháza intézői számára.

Mig a keresztény Magyarország szeme esőkönyösen elkerüli a budapesti városházát, a kerületekben már szervezkednek az új községi választásokra, pártklubokban és kerületi tanácskozásokon már az új polgármester személyéről is suttognak... Kik suttognak? A régi „demokraták“, „szabadelvek“, „liberálisok“, akik számára nemcsak a politikai tevékenység központja, hanem a jólét, a bőség és az elhelyezkedés forrása is volt mindig a városháza. Azok, akik Budapest lakosságának mégis csak a zömét teszik, azok, akik a városi életnek nem az elő-

nyeit élvezték, hanem csupán terheit fizették meg, akik eddig ha az országos politikával törődtek is, de a kommunális politikára soha súlyt nem helyeztek, — mondjuk ki nyiltan, a keresztények, még ma sem törődnek a főváros ügyeivel és *küzdelem nélkül átengedik a fővárosi politikának az egész ország életére kiható fontosságú csataterét Vázsonyi Vilmosnak, Ehrlich G. Gusztávnak, Glücksthal Samunak, Eulenberg Salamonnak és a többieknek, akik idejekorán felismerték a városi politika fontosságát és abban úgy magukat, mint családjukat anyagilag is jövedelmezően el tudták helyezni.*

Végre meg kell valahol állapitanunk, hogy annak a régi törvényhatósági bizottságnak, melynek összehívását nem tudni mi okból a Károlyi-rezsim alatt és a diktatura bukása óta is annyira forszírozta Bódy Tivadar dr polgármester, *több mint felerésze zsidó*. Meg kell állapitanunk azt, hogy a községi választásoknál amíg a zsidó nemzetiségűek, a zsidó kereskedők, a zsidó iparosok, a zsidó ügyvédek, a zsidó orvosok tömött sorokban vonultak a választási urnák elé és adták le előre megállapított terv szerint szavazataikat, a keresztény elem szinte tüntetőleg háttal fordított a községi politikának s így megtörténhetett, hogy például a főváros nyolcadik kerületében, melynek nyolcvan százaléka keresztény vallásu, *nem a nyolcvan százalék szervezeten tömeg, hanem a husz százalék összetartó és megszervezett zsidóság* hozta be a maga jelöltjeit a főváros törvényhatósági bizottságába. Így történhetett, hogy a főváros zsidótöbbségű közgyűlése, mely a polgármesteri székbe a mindenre kapható s zsidó bankároktól és ügyvédektől körülvelt és méltán körülra-

1919.

jongott Bárczy Istvánt ültette, minden kommunális ügyet fajiságának és érdekeinek szempontjából nézett és intézett el. *A zsidóság őrszemeit ott találjuk minden fővárosi hivatalban, a zsidóság helyesen ismerve fel a katedra fontosságát, elzsidósítja a fővárosi iskolák tanítószemélyzetét, a milliós közmunkákban esztendőik óta csaknem kivétel nélkül zsidók részesülnek, zsidók az adó kivetőbizottságok tagjai, a városházán minden és mindenki zsidó és aki nem az, az ezer és ezer szállal erkölcsileg, vagy anyagilag le van kötelezve a városi politikát teljesen hatalmába tartó zsidó és szabadkőműves irányzatnak.*

Magától értetődő tehát, hogy zsidóság, mely hála a vidék erős és valószínűleg nem szármalángszerű felbuzdulásának, a provinciákban hatalmának még alapjait is el fogja veszíteni — mint utolsó fellegvárához, a budapesti városházához ragaszkodik és görcsösen összeszorított kezéből nem akarja kiadni a városi ügyek irányításában megszerzett hatalmát, a városháza az az archimedesi pont, melyet meg akar őrizni magának, hogy innen kiindulva, sarkaiból újra kiforgathassa a magyar glóbuszt. A zsidóság, melynek a mai kormányban Bárczy István igazságügyminiszter oly eklatáns képviselője, a keresztény blokk városi bizottságának több ízben hangoztatott elhatározásával ellenkezően, mindeddig meg tudta akadályozni, hogy a keresztény kurzust kormánybiztos képviselje a városházán, aminek most a választások előtti hallatlanul nagy jelentőségét senki sem vonhatja kétségbe. Addig is, míg az új választási törvény szerint megválasztott törvényhatósági bizottság összeül, ki kell küldeni a kormány-

biztost, akinek olyan tisztító és szervező munkát kell elvégeznie a Városházán, melynek — és ezt nem győzzük elégszer hangsúlyozni — egész Magyarországra és a keresztény irányzat jövőjére messze kiható, sőt mondhatjuk döntő jelentősége van.

A kormánybiztos kiküldetése és működése azonban nem lehet akadály a annak, hogy a kormány az országos választásokkal egyidejűleg, esetleg még azok előtt *ki ne írja a községi választásokat.* Budapest népét az urnák elé kell engedni, hogy kritikát mondhasson arról a példátlanul korrupt és önző politikáról, melybe a fővárost a kerületi klikkek és a Vázsonyi-csatlósok uralma döntötte. A választásokat pedig kormányrendelettel kötelezővé kell tenni, büntetés terhe mellett mindenkinek meg kell jelennie az urnák előtt, hogy szavazatával a város és önmaga sorsa felett is döntsön.

Az a nagy mérkőzés, mely a hatalmát vesztő zsidóság és a diadalmasan előretörő keresztény kurzus között az országos politikában fog lejátszódni, a városi politikában sem kerülhető el. Mindenkinek — és ezt hangsúlyozottan kiáltjuk a városi tisztviselők felé — meg kell értenie, hogy ez a döntő mérkőzés, melyben csak elbukás vagy diadal van. *Eppen ezért az eddig indolens keresztény tömegeknek is meg kell mozdulniok, kötelezővé kell számukra tenni az urnák elé való jutást, hogy a keresztény irányzat a győzelem reményével vehesse fel a küzdelmet a városi politikában is a zsidóság ritkább, de fegyelmezettebb és szervezettebb phalanxaival.*